

- Az első babiloni fogságbevétel után. Isten célja, hogy a megtérni nem akaró, Istenre nem hallgató népet mégis meg tudja szólítani valahogy. Ma is ez a célja a világgal, amikor „fogságot” (betegséget, járványhelyzetet, háborút stb.) ad – másként nem figyelnek Istenre.
 - o A hívővel is megtörténhet, hogy Isten ezért ad szenvedést: valamiben nem hallgattam rá, az igéből sem akarom megérteni/elfogadni az Ő akaratát, a saját utamat jártam. – De a hívő más szenvedéseket is kaphat Istentől: próbatétel, erősítés – vagy a Krisztusért (a bizonyosságtételemért, a hitemért) való szenvedés.
- Isten beszél népével. Ehhez nekik megszólíthatóvá kellett válniuk: nyitottnak arra, hogy Isten nemcsak az ő kérdésekre válaszol: mikor lesz vége a fogságnak, mikor folytathatjuk ott, ahol abbahagytuk. – A mostani helyzetben is ott akarják folytatni, ahol abbahagyták: ugyanazt az öntörvényű életet, amit addig: legyen minden szabad, kapjak meg mindent, amit kívánok. – De Isten nem arról akar beszélni, hogy mikor lesz vége (a 70 évet már korábban megmondta Jeremiás által), és főleg nem arról, hogy mikor lehet ugyanúgy folytatni. Azt akarja, hogy ne úgy folytassuk – hogy megtérjünk, megforduljunk, más úton járjunk.
- Izráel népével Isten szövetséget kötött: a törvény szövetségét. „Ha figyelmesen hallgattok... ti lesztek az én népem.” Megszegték a szövetséget – mert Isten törvényét a bűnbeesett ember csak megszegni tudja. Isten szent – azért (is) adta a törvényt, hogy az ember megismerje, hogy mi Isten mércéje, felismerje bűnös állapotát (Róm 3,20), megismerje, hogy Isten elítéli a bűnt („áldás és átok”, 5Móz 11,26–28).
- De Isten már a törvény szövetsége alatt lévő Izráelnek is megmutatta, hogy kegyelmes, kész megbocsátani. Bevitte őket a földjükre; megszabadította őket az ellenségeiktől (akiket a bűneik miatt küldött rájuk). Voltak, akik ezt felismerték, és dicsérték az Urat. De a többiekkel nem lehetett beszélni. Jeremiás nem említ egy embert sem, aki akkor megtért volna.
- Isten azért adta ezt a fogságot, hogy beszélni tudjon az emberekkel: ezzel többet és mást tudjon mondani és adni, mint amit az ember (a maga körül forgó, önző gondolkodásával) kérdezni és kérni tud. Az új szövetségről akar beszélni, azt akarja nekem adni, az által akar megmenteni (mert „a törvény által nem igazul meg egy test sem”). Nekünk is, akik már Krisztusban vagyunk, Őrá akar mutatni: nem arról fog beszélni, hogy miért szenvedünk, hanem megerősít abban, hogy Jézus velünk van.
- Az új szövetség nem B-terv. Most sem azért hirdeti Isten, mert az első szövetség „befuccsolt”. „Az Úr törvénye tökéletes”, csak az ember lett hűtlen Istenhez. Isten hű maradt (Róm 3,3–4; 2Tim 2,13); „férjük maradtam”. – A B-terv mindig gyengébb, mint az első terv. Isten új szövetsége viszont „jobb szövetség” (Zsid 7,22). A törvény (szövetsége) is tökéletes volt, de csak mint Krisztusra vezérlő mester.
- „Törvényemet a szívükbe írom”: ez az új szövetség, ennek a közbenjárója Krisztus, ezért adta a vérért. Ha Istennel kapcsolatban vagyok (új szövetségben), akkor a szívemben (értelmemben, érzelmemben, akaratomban) ott van Isten törvénye – úgy, ahogy Jézus tanította és élte. Akkor fáj az, amit a régi természetem cselekszik (bűnt). Akkor bizonyos vagyok abban, hogy Jézus velem van, és „szüntelen megbocsát”.

- „Népemmé lesznek, én pedig Istenük leszek”, „mindnyájan ismerni fognak engem”: személyesen vezet, tanít engem Isten a Szentlelkével (Jn 6,45: „Istentől tanítottak”). – „Népemmé lesznek”: Isten népe a világból kihívottak, akiket Isten bevisz „szeretett Fiának országába” (Kol 1,13), mert megbocsátotta bűneiket, és vétkeikre nem emlékezik.

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az ÚR –: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.” Jer 29,11